

URUNK SZÍNEVÁLTOZÁSA
P. Barsi Balázs ofm konferencia beszéde

Szeretett Testvéreim!

Most olvastuk az Evangéliumban: "Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és egyedül őket vitte fel egy magas hegyre és ott előttük színében elváltozott". - Mit jelent ez a "hat nap múlva"?

Igy jelölték meg a zsidók az engesztelés nagy napja után kezdődő sátoros ünnepet, ami őszi gyümölcsbetakarítási ünnep volt. - Szület. - És zöld gallyakból még ma is (Strasbourgban láttam a város közepén az erkélyen) megépítik a kis kunyhókat, sátorokat annak emlékére, hogy atyáék hajdan a pusztaban vándoroltak. - Péter ezért kiált föl: Építsünk itt három sátrat! - Itt az az Isten jelenik meg, aki népével vándorol, de le nem telepíthető.

Szent István vértanú beszédében amelyet a Szanhedrin előtt mond, a templomot bálványnak nevezi. Kár volt megépíteni azt a templomot, amelyben úgy gondoljuk, hogy ott van jelen az Isten és szinte birtokoljuk. Le is dönt, és nincs többet az a templom. A mi templomunk ecclesia - "gyülekezet háza". Mert Isten, az atyák Istene nem telepíthető le. Igaz, hogy részt vállal az ember életében és történelmében, de egyet nem enged, hogy mi az Ő dicsőségét és Isteni erejét integráljuk a történelembe, vagyis az életünkbe. Vagyis fölhasználjuk, hogy egy kicsit jobb politikai és gazdasági helyzet legyen, hogy földi életünk jobb legyen. Nem! Ő akarja az emberi történelmet integrálni az örökkévalóságba. És a te életedet is. Ezért olyan fájdalmas a mi Istenünkkel való kapcsolat.

Figyeljétek meg, a keresztre feszítésben van valami vigasztaló. Legalább itt van, négy szeg foglalatában. Legalább itt van a holtteste. A húsvéti megjelenések azonban az emberi szellemet keresztre feszítik. Jézusból semmi nem maradt e világban és még azt sem engedi meg, hogy Mária Magdolna átkarolja. Ő akarja átkarolni az én életemet és a halálom túl, az Ő dicsőségébe vinni. A le nem telepedő Isten nyilatkozik itt meg.

VI. Pál pápa barátjával beszélget, Jean Guittonnal, aki könyvet is írt erről. (Kevés papáról tudunk, akinek barátja lett volna. VI. Pál a legnagyobbak között van, emiatt is.) Egyszer arról beszélgetnek, hogy kinek mi tetszik legjobban a Szentírásból. "Én pedig - mondta - ezt találok Szent Pál leveleiben a legfőbbeségebbnek:" - és idézni kezdte most már sűrű éjszakában a csillagok alatt a rómaiakhoz írt levelet, a nagy római VI. Pál, a legyőzhetetlen és megváltoztathatatlan természetű himnuszát. "Ide írom ezeket a sorokat - írja Jean Guittou -, ezen befejezetlen párbeszédnek lezárásaként.

És mi tetszett VI. Pálnak a legjobban? "Ennek az életnek a szenvedései, véleményem szerint, nem mérhetőek az előjövendő dicsőséghez, amely majd megnyilvánul rajtunk.

Maga a természet sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását. Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet együtt sóhajtozik és vajdíkj mindmáig. Ha tehát reméljük, amit nem látunk - várjuk állhatatosan."

A "hat nappal ezután" kifejezés tehát a sátoros ünnepre utal. Itt az az Isten nyilatkozik meg, akit nem telepíthetnek le. Nincs maradandó városunk, az előjövendőt keressük. Csak szerencsétlen lehet az az ember, az a keresztény, akinek a vallás csak arra való, hogy az Istent integrálja. - Bocsnát a kifejezésért, de így teszünk életünk legnagyobb részében: befogjuk, mint egy ökröt a szekerünkbe, hogy: "Húzd, Uram!". - Nem ez a vallás! A vallás nem kényelmes! Én nem azért vagyok hívő, mert így jobb, mert így jobb. Hanem azért, mert ez az egyetlen lehetőség. Az Isten akarata legyen meg. Ő von minket bele az Ő örökkévalóságába. Minden emberi érzés szűkössége, minden intimitás és letáborozási utáni vágyunktól felszabadulni - szenvedés, de öröm is.

Mit jelent még az, hogy "hat nappal"? Mi után? Az után, hogy Úr Jézus kijelentette: "Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelke azonban kárt szenved? - Mit is adhatna az ember cserébe a lelkéért? - Aki szegyeill engem és szavaimat e hűtlen és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szegyeillni fogja, mikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal. Bizony mondom nektek, a jelenlevők közül néhányan nem hálnak meg addig, amíg meg nem látják Isten hatalommal megvalósuló uralmát". - Fontoljuk meg, hogy aki lelkének ügyét nem tartja többre az egész világ megnyerésénél, aki lelkét képes cserébe adni bármiért, annak a színeváltozás kinyilatkoztatása az ég világot semmit sem mond.

Szent János ezt írja evangéliuma bevezetőjében, a prológusban: "Az Ige megvilágosít minden e világra jövő embert". - El tudjátok képzelni, hogy van olyan ember, akinek ne lenne valami a színeváltozás ragyogásából az életében? - Ilyen nincs! Csak sok ember megrázza magát, mint egy kutya - lerázza magáról, mintegy esővet, Isten dicsőségét - és megtovább. Pillanatnyi szédülésnek, irreális érzésnek tartja. Azt hiszik, hogy Istennek nincs módja olyan világosságot, olyan ragyogást közölni az őt még csak nem is kereső embernek, amely valamiképpen hasonlít a színeváltozáshoz? El tudjátok képzelni, hogy van megkeresztelt ember, katolikus hívő, akit Isten soha nem vezetett fel egy ilyen magas hegyre, hogy ott kinyilatkoztassa neki dicsőségét sajátos módon? - Ilyen nincs! - Mert "az Ige megvilágosít minden e világra jövő embert". De a táborhegyi megvilágosodáshoz már egy előzetes hozzáállás szükséges. Egyébként semmit sem ér. Annak használ valamit ez a megvilágosodás, aki már a lelkét semmiért és senkiért el nem adja. Aki az egész világot nem tartja olyan értéknek, amiért a lelkét odaadja. Maga az emberi élet

legyen számára a legnagyobb kincs. - És mi az emberi élet lényege? - Hogy keresem az igazságot, a végső értelmet. Nem csak egy-egy órára. Ez a főfoglalkozásom, ezért álltam két lábra. Nem az a feladat, amit el kell végezni. Mindenkinél dolgozni kell, minimum napi nyolc órát. De nem ezért vagyok itt a földön. Hanem, hogy megismerjem, mi az igazság, és hogy testestül-lelkestül keressem azt az igazságot. Aki az ifjúságnak mást mond, az prostituálja az ifjúság lelkét, - elárulja. Aki egy olyan légkört akar, amelyben az ifjúságnak lehetősége se legyen, hogy az igazságot keresse, a végső igazságot - áldozatok, lemondások árán is, az megrontja a felnőtt embert.

Maga az ember ezzel a keresésével a legnagyobb érték. Hiába sűt az első langyos márciusi napsugár a sárban hempergő disznóra, képtelen fölfogni ezt a ragyogást - csak a meleget, amit a sörtéi mögött megérez. Rőfög egyet és tovább áll. Csak amit a gyomrába befog, amit a szexualitásával élvez. - Vége. - Ez az állati lét.

A színeváltozás eseményéhez már olyan élet kell, mint az apostoloké, akik képesek szent koldusként - akár mindent is otthagyni - az igazság után menni. Az Úr Jézus a színeváltozással nem téríteni akar. Ezért testvéreim, azok a mini-színeváltozások, ami egy mise, nem valók térítésre. Nem kell, hogy megértse egy fél hitetlen a misét. Lehet, hogy megundorodik tőle. - Nem érti. - Jézus nem azzal akar minket hívóvé tenni, hogy felrángigál minket a színeváltozás helyére és bizonyítja, hogy van Isten, hanem azokat, akik már mindent elhagytak érte, meg akarja erősíteni. Ezt veszi észre Chambers, protestáns lelkész: ennek a jelentnek nem az a célja, hogy tanítsanak nekünk valamit. - Sokkal több! - Azok a körülmények, amelyekbe Isten belevisz bennünket, nem arra szolgálnak, hogy valaminek tanítsanak minket, hanem hogy valamivé tegyenek bennünket.

Péter csak akkor ismerte fel ennek az eseménynek az igazi célját, amikor írni kezdte második levelét. És ezt írja: "nem kieszelt mesék nyomán adtuk hírlét nektek Urunk dicsőségét, hanem szemlélői voltunk nagyságának a Szent Hegyen". - A táborhegyi élménnyel Isten át akar formálni minket, abba az irányba, amelyen már elindultunk az üdvösség útján. - Mi a célja? - Hogy véglegesen kitarasszuk!

Isten legkisebb ilyenfajta megnyilatkozása végtelenül kötelez bennünket, testvéreim. - Igen. - Nem az számít, hogy milyen aktivitást végzünk, hanem Istentől eredően uralkodni kell most már életünkön! Minden percben feltöltődni olyan energiával, amely nem a sajátunk, amelynek semmi sem állhat ellen. - Igen. - Ha egyszer meg nem tapasztaltad volna az Úr dicsőségét - nem volnál itt. De most fel kell venned egy bizonyos távolságot, mindattól amit teszel. Továbbra is úgy kell dolgozni, mint ezen a héten, sőt még jobban, de a lelkes nem lehet benne. Távolságot kell tartanod mindattól, amit mások tesznek veled; mindattól, ami körülötted történik; mindattól, ami fenyeget téged, hogy Isten tervei - rád vonatkozó akarata - megvalósuljon.

Ezért beszélt az Úr a hegyről lejövet arról, hogy Neki sokat kell szenvednie, sőt meg is ölik az Emberfiát. - Jézus nem határozta el, hogy elváltozik színében. - Ez naivság! - Nem! - Ez Jézussal történt, abban a pillanatban, amikor szenvedéséről akar beszélni az apostoloknak. - Ha akarta volna, most kérhetett volna tizenkét ezred angyalnál és az Atya megadta volna neki és elmaradt volna a kivégzés és nem lenne Kálvária. - De Ő most fekszik bele az Atya tenyerébe: "Atyám, ha Te nem mentesz meg ettől a gyilkosságtól, akkor Neked valami más cédot van vele. Nem az, ami a gyilkosoké. Te nem akarsz kivégezni. Nem értem, hogy mit akarsz, de én azt akarom, amit Te akarsz." - És Jézus hirtelen ragyogni kezd.

Jézus most eltávolodott lelkében attól, ami Reá vár és csak az Atya dicsőségét kereste. Ezért áradt rajta keresztül az Atya, az Atyától eredő dicsőség. Nyilván Ő a mi megdicsőülésünknek oka, nem csak példája.

Testvéreim, az olyan emberi életen árad el az Isten dicsősége, amely teljesen eltávolodik önmagától, mert teret ad az Atyaistennek: Azt tegye vele, amit akar.

Egy családban, ha van ilyen valaki, - általában szokott lenni, legalább egy távoli nagypapa és nagymama; egy dédnagypapa, egy dédnagymama - aki eltávolodott az egész léttől és Istenben élt. Emlékszel rá ugye, hogy színeváltozott volt az arca? És akkor vettétek észre ennek a ragyogásnak a hiányát, amikor eltemették? - Aki eltávolodott önmagától, lemond önmagáról, Isten akaratát keresi, annak az élete át fog változni. Olyan állapotba kerül, mintha meghalt volna. Élete el lesz rejtve Krisztussal az Istenben. - Már meghalt, mert neki nincs többé makacs terve és útvonala. - Csak Isten akarata. - Olyan, mint a földre hullott búzaszem, amikor bomlani kezd, akkor éled körülötte az élet. Istenbe feledkezve kezd fölbomlani és rögtön több élet fakad belőle. Az Úr Jézus mindig tökéletesen megtette az Atya akaratát. Mégis akkor ragyogott fel arcán láthatóan is az Atya dicsősége, amikor elfogadta az elfogadhatatlan halált. Nem azért, mert a gyilkosok jót tesznek, hanem azért, hogy az Atya valami más tegyen általa, olyan eseményt, amelyben az Atya dicsősége megnyilvánulhat.

Elképzelhetjük, hogy életünkben valami meg fogja dicsőíteni az Isten. Így indul egy fiatal keresztény. Nagy családot akarok. Sok gyermeket. És éppen ennek az Isten nem ad egyet se. Ábrahámii szituáció. - Vagy szülők a fiúkat papnak szánják és az letér a hit útjáról és ateista lesz. - Vagy valakinek van egy terve, hogy megújít egy egyházközséget, vagy egy rendet. S minden összedől körülötte. - Akkor most mit tegyél?

Távolodjon el mindentől, szeresse az Istent és övét. És akkor az életében végbemegy a színeváltozás. Ő nem látja, hogy színében elváltozott, ő sötétben marad, de körülötte olyan ragyogásban élnek, amelyből ő semmit se lát és élvez. Szeretnének őt is letáborozni.

Megint itt van a kísértés, hogy véglegesítse az ember ezt a pillanatot itt a földön. Figyeljétek meg, ez a tapadás a szentekkel kapcsolatban előfordul. A szentek körül mindig külön kultuszt építünk ki. Ez ellene van a

szenteknek. Az Ő testükön (életükön) át Krisztus ragyogott, Krisztus dicsősége - ők el akartak tűnni. Mi pedig nem Krisztus dicsőségét ragadjuk meg, hanem a szentet.

Mégis, mi bizonyítja, hogy Isten akarata szerint cselekszem, ha én sötétben vagyok, mások pedig ragyogni látnak? Ha én a saját halálommal foglalkozom, mások viszont életet nyernek körülöttem, - ha nekem menni kell a Golgotára, mások viszont szeretnének sátrat verni körülöttem? Az bizonyít, hogy megerősödtem a végső döntésben, hogy végleg rászántam magamat az Isten akaratának való odaadásra, hogy nem akarok mást, mint hogy Isten akarata teljesedjen. - Ez a Táborhegy eredménye. - És a Táborhegy után többet soha nem szabad kérni: Uram, ragyogj még egy negyed óráig! - Illetlenség! - Soha nem kérem, és nem kérek mennyből jövő szöveget sem!

Mit jelent még ez a "hat nappal ezután"? - Azután, miután kijelentette, hogy néhányan meglátják Isten Országát, amint hatalommal elérkezik. - Ez a néhány ember: Péter, János, és Jakab. Ők azok, akik meglátják az Úr Jézus Istenségét, az Ő teljes dicsőségét, amely csak Húsvét után lesz nyilvánvaló.

"Ott színében elváltozott, ruhája olyan tündöklő fehér lett, hogy a világon semmiféle kelme festő nem tudná fehérebbé tenni." A mi táborhegyi megvilágosodásainkban ritkán jelenik meg szemünk előtt az Úr Jézus. Péternek, Jakabnak, Jánosnak megjelent. Miért? Mert ennek a megjelenésnek volt egy rendeltetése. Olyan rendeltetése, amelyet nem is teljesített be egészen, csak Húsvét után. Miről van szó? Mi volt a célja ennek a látomásnak? Hogy fölismerjék: ki a Názáreti Jézus. Az apostolok igazában csak a föltámadás után ismerik föl: "Jézus az Úr." A zsidó ember szemében a legnagyobb bűn, ha valaki egy embert imád. Ez a tenyeres-talpas Péter, ez a halász ember nem borul le egy másik ember előtt és nem imádja őt. (És Tamás és a többiek sem!) Mégis mit mond Tamás? "Én Uram, én Istenem." Testvéreim, arra való a színváltozás, hogy az emberiség egy csoportja rájőjjön, hogy Isten itt járt a földön. Ha erre rájött, ezt a felismerést tovább lehet adni. És akkor már többé semmi jelenésre nem szorulunk, mert az összes jelenés kevesebb, mint ez a Szentlélekben történő fölismerés.

Az én hitem, amelyben Jézust Istennek vallom, nagyobb, mint a színváltozás jelene. Végtelenül nagyobb, mint egy húsvéti jelenés. Legföljebb Tamás hitvallásával azonos: Én Uram, én Istenem. Ez a hitvallás több, mint a látomás. Mert a látomás csak eszköz. A cél annak a hitnek a megszületése: hogy "Jézus az Úr". Minden, ami előkészíti ezt a hitvallást, eltörpül a hit tényéhez viszonyítva. - Ezt nagyon ragadjuk meg, testvérek! Hogy, amikor az emberiség egy csoportja fölismeri, hogy az Isten itt járt a földön soha nem reméli módon, akkor minden jelenés elérte a célját. Ilyen megtestesülés nincs több. Ez nem az olimposzi istenek kirándulás. Jézusnak húsa volt, olyan, mint nekem. Valóságos ember volt. Gondolkozott, félt, vérel verítkezett. Nem tudta részleteiben a jövőt. Ennyire ember lett az Isten.

És figyeljétek meg, minél nagyobb dolog történik a világban, annál jobban ránk bizza azt az Isten, hogy továbbadjuk. A hit is ezt az utat járja, mert ez az egyetemes út. Az életet is az emberre bizza. Nem teremt most már külön emberkéket, hanem rábizza a férfit és a nőre. Ha az emberiség többet nem akarna gyermeket, akkor leállna az emberiség élete. Kényszerítenék Isten, hogy álljon le és Isten nem nyúlna közbe. Az élet ránk van bízva.

Amikor az apostolok azt mondják, hogy az Ige szolgáló lettünk, akkor kijelentik, hogy nem urai. Nem olyan üzenet ez, amit megváltoztathatnánk, hanem csorbítatlanul tovább kell adni. Az üzenet lényege pedig az, hogy Jézus az élő Isten fia, az öröktől fogva való Istennek a Fia.

Ez a hit több, mint a húsvéti jelenés. Hiszen a húsvéti jelenés arra való, hogy ezt a hitet megadja. Testvérem, amikor te hittel elmondod a Credo-t, az nagyobb esemény, mintha Jézus megjelenne neked. Hidd el! Ezért az Egyházban állandó színváltozás van.

Nem érzitek a sodró erejét egy misének? Amikor ennyi szívből hangzik föl a Hiszekegy. Az ember beleeremeg ebbe. Ez az Egyháznak állapota. Csodálatos erőter! Állandó színváltozás és állandó Húsvét. De még ennél is több, mert a fölismerés teljessége Pünkösöd. Ehhez semmiféle csoda semmit nem ad hozzá. - Vagy ezt erősíti meg, vagy nincs mondanivalója. Ezért a Szűzanya megjelenései, a szentek közlései, az Úr Jézusnak titokzatos megjelenései (biztos, hogy az Egyházban ezekben a percekben, ma is, csodás módon is tartja valakivel a kapcsolatot) csak arra való, hogy fenntartsák a hitet. Nem arra kell figyelni, hogy milyen ruhában volt a Szűzanya, hogy mosolygott, hanem, mit mondott, de azt, amit mondott, meg kell keresni a Szentírásban és az gyulladjon ki, az a szentírási hely és minden mást felejt el. Erre való a látomás. Főlöszleges azoknak a látomás, akik többet kaptak, vagyis akik hisznek.

"A hegylől lejövet Jézus meghagyta nekik, hogy senkinek se szóljanak a látomásról, amíg az Emberfia halottaiból föl nem támad. - Meg is tartották ezt az utasítást, de egymás közt azon tanakodtak, mit jelent a halottaiból föltámadni."

Most odalopakodunk Péter, Jakab és János mellé és hallgatjuk, hogy tanakodnak. - Mit jelent az, hogy "halottaiból föltámad"? - A próféták megmondták, hogy a halottak föltámadnak az utolsó napon. Érzik, hogy Jézus nem olyan föltámadásról beszél, mint Lázáré, mert "a halottakat" emlegeti. Ez pedig a világ végén lesz. Akkor tehát az Úr Jézus itt azt jelentette ki, hogy az Ő föltámadásával nem egy Lázár féle föltámadás ismétlődik meg (ahhoz semmi köze), hanem elkezdődik a világvégi esemény. Benne Jézusban az emberiségnek egy egyede már föltámadt. Igazi születés ez, egy új életre. Úgy támad föl, hogy már nem hal mag. Íme, a színváltozás jelenetének semmi értelme az Úr föltámadása, illetve a húsvéti hit nélkül; hogy Ő véglegesen bement a dicsőségbe, ahonét jött, az Atyától. Ezért testvéreim, végtelen nagyra tartjátok a hitet! Ennél nagyobb az Istenől nem kaphatsz itt a földön. -

Most mit nyafogsz, hogy beteg vagy, hogy elhagytak (ezek, meg azok)! Mit kaptál az Istentől? Tudod te, mit jelent hit nélkül élni? Sejtlem, amikor találkozom hitetlenekkel. Mit jelent ilyen világosság, ilyen végső tudás nélkül élni? - Micsoda nyomor! Megköszönted-e már életedben a hitet? Vagy gyalázatosan vizsgáztatod az Istent? Egy imafohász. Nem tette meg. Többet nem jövök templomba. Menj is el örökre! Nem vagy méltó az Istenhez! Istenhez olyan ember méltó, aki egy életlen át kitart, konoksággal, mert egyszer megtudta, hogy az Isten kicsoda, és kicsoda Jézus. Többet nem ereszkedik vitába róla. Változhatnak a rendszerek, kormányok. - Mi ez? - Ez mind, por és hamu. A te hited az örökkévalóságra készít fel.

Igen, Testvéreim, valahogy így kellene gondolkodni erről a jelentről. Az a föltámadás, melyről Jézus beszél, a világvégi föltámadás. Az lepi meg az apostolokat, ahogyan beszél a "holtak föltámadásáról", vagyis hogy közeli időpontot sugall és ezt majd meg is tapasztalják az Úr Jézus föltámadásakor. Ő nem jött vissza erre az életre. Nem azt ünnepeljük Húsvétkor, hogy valaki visszajött a temetőből. Tessék megérteni! Ez ostobaság. Hanem azt, hogy egy új világ van, amit mi ebből a világból nem tudunk megszerkeszteni, hogy a teremtő Isten szavára és akaratára nyitott a létezés, és hogy Jézus sírjába belekiáltott az Atya: Te most is fiam vagy - és a leplek maradtak ott. Holtteste nem. Nem vetette azt le, mint kígyó a bőrét. Az anyagnak egy mennyisége már megdicsőült. Elkezdődött a holtak föltámadása.

Ez azt jelenti, hogy Jézussal kivételt tett az Isten. Előre hozta az utolsó napot. De nem csak kivételt tett, hanem Ő lesz a mi föltámadásunknak az oka. Élete, halála, föltámadása a mi életünk, a mi halálunk és a mi föltámadásunk. Az isteni megnyilatkozásoknak tehát végső értelmet az Úr föltámadása, és a Lélek kiáradása nyomán keletkezett hit ad. Ezen hit nélkül én nem tudok és nem akarok élni. - Az más, hogy a hitben még homályosan látunk. - De biztosan!

"Micsoda nap lesz az, midőn minden tisztátalanságtól és büntől megtisztulva közelébe kerülhetek emberré lett Istenemnek - odafönn az Ő merő fénytel telt palotájában!

Micsoda reggel lesz az, amikor vétkeim büntetését levezekelve először nézlek szememmel.

Nézem remegés nélkül vonásaidat, szemedet, ajkadat.

Óh, én egyetlen hűséges szerelmem!

Lelkem egyetlen szerelme!

Szeretni akarlak Téged most, hogy majd akkor szerethesselek.

Micsoda nap lesz az!

Hosszú, vég nélküli nap.

Az örökkévalóság napja.

Amikor annyira egészen más leszek, mint most,

amikor még érzem magamon a halál testét, és zavar, és szétszór tizezernyi gondolat,

mert mindegyik elzárhatja előlem az eget.

Óh, én Uram, milyen nap lesz az?

Midőn egyszer s mindenkorra megszabadultam minden büntől, bocsánatostól és halálostól.

Midőn tökéletessé válva gyönyörűségedre állok a szemed elé.

El tudom viselni jelenlétet, nem borzadva össze tekinteted előtt.

Nem rémülve meg az angyalok és arkangyalok vizsgálódó tisztaságtól,

mikor közöttük állok és körülvesznek engem."

(J.H. Newman)

Mert tudom, hogy megvallasz Atyád és angyalai előtt,
mert én megvallak Téged itt a földön és nem szégyellek
e gonosz és elvetemült nemzedék előtt.

Amen.

fr. Barsi Balázs ofm.